

Борис Балкх

ЗА ЕЗИКА БЪЛГАРСКИ

"Език свещен, на моите деди..."

Древният мироглед, към който са принадлежали нашите прадеди, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения. Името му е БАЛКХАРА. В него е вложено познанието на нашите деди за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във вселената. Но до тайните му може да се достигне единствено чрез свещения език на древните българи, БХАДЖА. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от мирогледа.

БАЛКХАРА, е най-мощният идеен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а БХАДЖА се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Днес тях ги няма в обхвата на съвременното човешко познание, но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици е останала голяма част от идеите на БАЛКХАРА и БХАДЖА, като ехо от онези славни времена когато Идеализмът беше над всичко.

Днес ние българите говорим език, който учените определят като славянски. Славянски езици се говорят още в Македония, Черна гора, Сърбия, Босна и Херцеговина, Хърватска, Словения, Словакия, Чехия, Полша, Беларус, Русия и Украйна. До преди век-два и в Румъния говореха български, но по политически причини една от великите сили им наложи нов език и нова писменост, за да не са повече българи.

Заради езиците които говорят, тези народи са обединени под названието славянски. Освен общия речник от думи, характерно за славянските езици е, че основна част в граматиката им са падежите. Така е при всичките дванадесет езика, с изключение на тринадесетия – българския. Само нашата граматика и то само на новобългарския книжовен език, е различна от всички останали и не е известно защо.

Това недвусмислено означава, че има нещо различно не само в българския език, но и в българския народ. Затова, ако искаме да разберем миналото на народа си, трябва да го търсим и в промените и развитието и на българския език. А ако искаме да разберем миналото на езика си, трябва да го търсим в промените и развитието и на българския народ.

Редно е, след като говоря за език да се позова на писмените източници. И тъй като става въпрос за българския език, да се позова на българските писмени източници, на българската книжнина. А тя се появява по времето на Борис. Тогава Bizантия ни налага не само християнството, но и "солунския диалект" на тракийския

(беласкийски) език за официален църковен език в България. Той е известният старобългарски падежен език, познат ни от средновековната българска литература. Но освен езика ни налага и нова писменост, глаголицата. Официалното становище на науката е, че тя е творение на Константин, но някои съвременни изследователи считат, че философът я открива и взема при хазарската си мисия в Крим.

Ако Борис има някаква заслуга към нас, днешните българи, то тя е, че освен българската книжовна школа в Плиска, основава и тракийската в Охрид. Именно там Климент връща отново в употреба старата беласкийска, тракийска писменост, която по-късно някои побързаха, по "неясни" причини да свържат с новото име на Константин – Кирил и я нарекоха Кирилица.

На всички е известен подемот и разцветът на българската книжнина след покръстването, времето на Златния век при Симеон и по-късно при Иван Александър. Но в края на четирнадесети век падаме под турско робство, за цели пет века. Какво се случва в тези тъмни години? Това, което казва поговорката *"Риба се лови в мътна вода!"*.

На територията на Отоманската империя всички християни преминават под религиозната власт на "Вселенската патриаршия" и всички църковни книги и служби са вече само на гръцки. Българската книжнина целенасочено бива унищожавана и заменяна с гръцка. В училищата също се преподава, чете и пише само на гръцки. Поради тези две робства, българското книжовно дело, основано на "солунския" падежен диалект от Охридската школа, спира и изчезва.

Така буквално се повтаряха събитията и моделът с изчезването на траките, когато Балканският полуостров беше под римска власт и траките бяха заличени от историята със същите средства – християнството и гръцкия език.

Ние, българите, бяхме на път да изчезнем от историята не само заради турското политическо робство, но главно заради целенасоченото гръцко църковно, езиково и културно подтисничество и обезличаване.

Но така или иначе идва Възраждането и дедите ни се заемат с просвещението, като първо и главно свое родолюбиво дело. Това е преломен момент в нашата история и начало на съвременния новобългарски език. Тогава не се възстановява старата падежна граматика от Охридската тракийска книжовна школа, а се налага безпадежната граматика от българската школа в Плиска. Началото на този процес е "Рибният буквар", написан от големият български книжовник и енциклопедист д-р Петър Берон. Езикът в буквара е основан на "котелския" източнобългарски диалект. След него цялата ни нова българска литература ползва тази граматика. Поради това новият български език си остава славянски, със смесен езиков речник, но с най-старата българска граматика, основана на езикът *БХАДЖА*. Предполагам, че ако се изследват стари текстове от двете школи, на глаголица от Плиска и на кирилица от Охрид, ще могат да се открият различия в думите и в граматиката, които биха потвърдили написаното до тук.

По тези причини, днес ние говорим тракийски език с българска граматика, а географската граница между двата народа и езика от средновековието, е останала до днес като Ятова граница в съвременния български език, преминаваща от север

на юг през средата на България. На изток от нея казват "няма хляб, няма мляко" и "бягай в ляво", а на запад "нема хлеб, нема млеко" и "бегай в лево".

Графиката на съвременния български език безспорно е древнобългарска. В *БХАДЖА* се борави с едносрични думи, като към корена, носещ основния смисъл се добавят представки и наставки, с които се допълва основното понятие на корена. Важно значение имат и окончанията на думите. Същите правила действат и в съвременния български език.

Но относно наличието и произношението на гласните звуци в думите от съвременния ни език е видно, че западните говори, основани на тракийския език са по-близо до езика *БХАДЖА*, отколкото източните. В *БХАДЖА* няма двойни звуци и меки гласни. Не се използва и звукът Ъ.

Езикът *БХАДЖА* е в основата на санскрит, на латинския, на авестийския и на семитските езици, а чрез тях и на много от древните езици в Евразия. Той е известен от древността в Индия като Балхика Бхаша. Поради своята значимост, по-късно личното му име – *БХАДЖА* там става нарицателно за говорим език въобще, а днес е известен и като: бхача, бача, бхаша, баша, сандхйя бхаша или санкхйя баша. За него има непреки сведения от различно време и от различни места.

Ето един откъс от книгата на Шри Свами Рама "Живот сред хималайските мъдреци".
"Това е един чисто йогичен език, да говорят на който са имали щастието много малък брой йоги, мъдреци и адепти. Във философски и идеен план сандхйя баша много прилича на санскрит, доколкото всяка дума в него приема пълното си значение от своя коренен звук. Сандхйя баша е език предназначен за обсъждане само на духовни въпроси. Неговият словесен запас не дава възможност да се обсъждат деловите въпроси на този свят... Когато такъв йог разговаря с другите адепти, те използват при общуването си този език, който е малко разбираем за другите хора."

В книгата „Апокрифната история на света“, от Джонатан Блек, на стр 330 можем да прочетем следното. „В Испания през XIII век живее кабалист на име Абрахам Абулафия, който пише за съзидателното слово на Бога. В ранните кабалистични текстове 22-те букви от еврейската азбука са описани като обладаващи съзидателна мощ. Следователно „в началото“ Бог е комбинирал тези букви в определени модели, трансформирал ги е и от тях е създал думите, а от този процес са се разгърнали всички различни форми на Вселената.“

Разбира се ние днес ползваме само някои правила от езика *БХАДЖА*, преминали в общонародния говор, а него и миогледа *БАЛКХАРА* забравихме и изоставихме там някъде назад във времето и пространството на Евразия.

Но те не са ни изоставили, не са ни забравили, а са винаги с нас, в езика ни, в традициите ни. Може ли майка да забрави децата си. Дори и когато се разпилеят по света и улигани в радости или несгоди, възходи или падения се променят и започнат за се срамуват от нея и волно или неволно я забравят. Майките прощават всичко. И забравата и хулите. И с радост ще склопят очи, че не са доживели децата им в неволя черна, с горест да ги призоват в последния си час "Мамо, Мамо!".
Стискайте зъби, деца!